

— Азъ ще ти подаря моя красивъ коланъ, ако млъкнешъ — изплашено проговори братчето ми, и още по-надолу се скри подъ завивката.

— И изведнажъ тѣзи двѣ кървави колѣна се спрѣха а на земята лежеше камъкъ бѣлъ, като надгробна плоча... Послѣ между дърветата заблѣстѣха двѣ очи и оттамъ се показаха още четири кървави колѣна.

— Млѣкни... млѣкни!.. — изкрѣще братчето ми, а въ страха си хвана за брадата своята коза. . . Тя силно изврѣка. Той загубилъ вече ума си отъ уплаха извика:

— Млѣкни, ще ти дамъ новитѣ си обуца!

— И всичкитѣ шестъ кървави колѣна трѣгнаха заедно прѣзъ гората, минаха поляната и нивята и дойдоха въ нѣшего село, отбиха се къмъ нашата кѣща, влѣзоха въ двора, въ кошарата. . .

Тукъ моитѣ слушатели ужасно изкрѣщѣха, а помалката ми сестричка скокна, пригърна ме и ме замоли:

— Бате, миличѣкъ бате, млѣкни, ще ти дамъ утрѣ всичката си баничка, която мама ще ми даде! . . .

— Млѣкни, . . . млѣкни! — крѣщѣха и тримата.

— Азъ забравихъ да ви кажа, — продължихъ азъ, — че всичко това се случи този день, когато братчето ми дирѣше своята изгубена коза и че двѣтѣ кървави колѣна бѣха неговитѣ, а другитѣ четири — бѣха на неговата коза, и, че всички тѣзи колѣна имаха кръвъ отъ вжтрѣ въ месото, подъ кожата, а не отъ вънъ. . .

Разраде се силенъ смѣхъ.

— Такива кървави колѣна има у всѣки човѣкъ, закиски на малката ми сестричка, а козитѣ заблѣяха отъ радостъ. . .